

[Jes Lunde]

henblik på vedvarende energi, vi skal i gang med, og ikke en udbygning af a-kraften.

Så er der nogle forslag på ældreområdet, som kan være rimelig fornuftige, men dér har vi vores egne forslag til, hvordan vi mener man mere hensigtsmæssigt løser opgaverne.

Der er nogle forslag på handicapområdet, som vi vil undlade at stemme til, fordi bemærkningerne på det område er ganske tynde. Det er svært at se, hvad Fremskridtspartiet reelt vil, selv om overskrifterne er gode nok.

Så er der et forslag om nogle flere penge til at tage sig af de skadelidte, hvis der bliver nogle i forbindelse med konflikten i eks-Jugoslavien. Dér må vi sige, at det er en lovbunden udgift. De erstatninger, der er aftalt, vil blive udredet under alle omstændigheder, så der er ikke grund til at lave ændringer på det punkt her.

Så vil Fremskridtspartiet endelig bruge et par millioner kroner mere på AIDS-oplysning og -registrering, står der. Så tror jeg, vi har problemer igen, for her har vi en traditionel uenighed i Folketinget, hvor Fremskridtspartiet går ind for en tvangsmæssig registrering, og hvor vi andre ikke gør det. Så derfor stemmer vi også imod på det punkt her.

Der er altså kun to af Fremskridtspartiets ændringsforslag, vi vil undlade at stemme til, resten stemmer vi imod med de begrundelser, jeg har givet her.

Afstemningerne i dag kommer jo nok til at gå lige efter bogen. Der ser ikke ud til at være den store slinger i år. Jeg tror ikke engang, vi får særlig mange tætte afstemninger, så vidt jeg kan se på listen. Nogle af de ting, som bliver vedtaget dagen igennem, er fornuftige forbedringer, det kan vi glæde os over, men der sker ikke nær så meget på den her finanslov, som der burde, og det vender vi tilbage til i morgen i den store debat.

(Kort bemærkning).

Anne Birgitte Lundholt (KF):

Jeg synes, det er interessant, at hr. Jes Lunde her fra talerstolen udnævner dagens Danmark 1993 til *ikke* at være et velfærdssamfund.

Jeg vil da gerne have, at hr. Jes Lunde bekræfter, at det er hans opfattelse, at 1993-Danmark er asocialt og mangler al mulighed for at blive betegnet som et velfærdssamfund. For det er jo faktisk konsekvensen af den udtalelse,

hr. Jes Lunde kommer med, altså at forslaget om, at vi på de konti, hvor vi har foreslået, at der ikke skal løftes noget, blot viderefører 1993-niveaue, skulle være et frontalangreb på velfærdssamfundet.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Langt hen ad vejen er Fremskridtspartiet og SF jo enige om, at de meget, meget problemfyldte atomkraftværker, der står i Baltikum, i det tidligere Sovjet og i Østeuropa, udgør en miljømæssig, politisk og menneskelig risiko, som vi vel alle sammen burde gøre langt mere ud af. Problemet er, som hr. Jes Lunde skitserer det, at når vi skal diskutere, hvad vi skal gøre ved det, så mener SF, at man med dags varsel skal lukke disse værker, og SF argumenterer i samme åndedrag for, at vi skal hjælpe dem til at bygge nogle vindmøller, og de skal lave nogle solfangere og systemer, og vi skal sende nogle danske ingeniører derover og hjælpe dem med at finde ud af, på hvilke højdedrag disse vindmøller skal stå.

Men det er jo i den grad naivt at tro, at 60 pct. af f.eks. Litauens strømforsyning, der kommer fra ét atomkraftværk, pludselig kan erstattes af vindmøller eller af solfangere.

Vi har en fælles interesse i at sørge for, at de samfund ikke bryder sammen på grund af manglende energiforsyning, for så får vi for alvor problemer her i Vesten. Derfor bliver SF også nødt til at indrømme – selv om det er ideologisk hjerteblod – at de atomkraftværker har vi alle en fælles interesse i kan fortsætte i nogle år endnu, men vel at mærke på mere sikre og betryggende vilkår. For hvis vi lukker dem fra den ene dag til den anden, bryder samfundene sammen i mangel på energi, og man kan hverken bygge vindmøller eller solfangere i løbet af ganske kort tid til at afløse de enorme energiforsyninger, som man i øjeblikket får fra de atomkraftværker. Det kan ikke lade sig gøre. Man kan heller ikke forbedre deres strømforsyningsinfrastruktur, sådan at der ikke er så store tab. Det kan heller ikke lade sig gøre med meget kort varsel.

Derfor er det eneste, vi kan gøre på kort sigt, at sikre de værker, så de ikke udgør en sikkerhedsrisiko for de lande eller for os her i Vesten.

(Kort bemærkning).